

under den daværende Sags første Behandling, altsaa længe før Udvalgets Betænkning fremkom, blev der af Indenrigsministeren angivet den samme Tanke, som nu ligger udtrykt i Lovforslaget. Det er altsaa paa ingen Maade saa, at jeg har villet søge noget Argument til Forsvar for Lovforslaget i den paafaldende Lighed, der er mellem Lovforslaget og den meget omtalte Betænkning, men jeg har ganske vist i denne Lighed fundet en Grund mere til Forundring over, at ærede Medlemmer, der endog have medunderstrevet denne Udvalgsbetænkning, nu kunne stille sig overfor Sagen paa den Maade, som de have gjort. Dette skyldes jo nemlig, efter hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) oplyste igaar, for en stor Del ikke Misforstaaelser af, hvad Udvalget har fremsat, men en uheldig Fremsettelse fra Udvalgets Side af dets Tanker. Det ærede Medlem tilbød sig at ville bevise ud af trykte og utrykte Aktstykker, der henlaa i Udvalgets Arkiv, at det, han angav, i Virkeligheden havde været Udvalgets Tanke. Jeg tvivler slet ikke derom, jeg behøver ikke at se disse Aktstykker, men det ærede Medlem vil indse, at saadanne Aktstykker, der ikke ere komne frem for Offentligheden, have egentlig ikke Noget i denne Diskussion at bestille. Jeg kunde ønske at vide, — jeg nævner det kun som Exempel paa, hvorkidet Udvalgsbetænkningen udtrykker det, som ærede Medlemmer af Udvalget nu lægge deri — hvor man i denne Udvalgsbetænkning kan se, at Indkjøbet af Livrenter i den billige Alderdomsforsørgelse kun skulde kunne ske ved Kapitalindstøb og ikke ved successive Indbetalinger; med andre Ord, at Sparekassens virksomheden skulde afskaffes. Det staar der aldeles ikke. Der er deri Tale om at købe Livrenter gennem Præmier, men efter almindelig Sprogbrug er det ligesaa fuldt Navspræmier som en Præmie en Gang for Alle, der maa menes dermed, og det er da ikke berettiget at sige, at Udvalget fra sin Side havde villet udelukke Sparekassensdeling eller det, man kalder saa, nemlig successive Indstøb med Forrentning deraf, thi det findes der ikke Noget om i Udvalgsbetænkningen. Heller ikke ser jeg, hvoreledes det skulde være let for Noget at forstaa, at Meningen var, at Livrenten skulde kjøbes til Dagens Rente. Her er i Betænkningen kun Tale om at stifte en Statsanstalt med en gunstigere Forrentning end den, den nuværende Livrenteanstalt har. Der er ikke med et Ord antydet, at det er Dagens Rente eller Aarets Rentefod, som skal anlægges, hver Gang der indkøbes en Forsikring. Altsaa den Billighed i Tarifen, der

vil fremkomme deraf, har jeg forgjæves søgt Spor af og er først nu blevet oplyst om, at det er Meningen, at et æret Udvalgsmedlem. Det er iøvrigt klart nok, at selv om Sparekassensdelingen bortfaldt, selv om der ikke var Spørgsmaal om til forudbestemt Rente at forrente de successive Indstøb, vilde der jo ikke alligevel være nogen Garantimod Tab; dersom man har indrømmet Kjøberen af Livrente til Dagens Rente 5 pCt., og Renten saa i det Menneftes Levetid synker til 3 pCt., resulterer deraf aabenbart et Tab for Statskassen. Det har det ærede Udvalg jo ogsaa meget godt set, at man maatte være beredt paa Tab, idet det har talt om finansielle Offre, endog saa finansielle Offre af den Betydning, at det vilde kunne berettiget til at trække en Grændse for, hvem der skulde have Afgang til Anstalten, Noget, man dog har opgivet paa Grund af praktiske Vanskeligheder, medens man saa har søgt Begrænsningen paa anden Maade. Idet jeg altsaa for mit Vedkommende meget villig vil indrømme, at de ærede Medlemmer af Udvalgets Flertal, dengang de i Samlingens sidste Dieblif fremsatte denne Udvalgsbetænkning, ikke have villet anbefalet noget Dignende som det, der foreslaas her i Lovforslaget, saa tror jeg mig fuldt berettiget til at hævde, at de Ord, de have brugt, saa lidt have udtrykt fuldt ud deres Mening, at de selv have givet Anledning til en Misforstaaelse, der har kostet saa mange Ord ved denne Behandling. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Salbe-Hansen), og som jo i Virkeligheden ønsker, at der maa komme Noget ud af Behandlingen af denne Sag, fremsatte forskellige eller gjentog de Spørgsmaal under en noget bestemtere Form, som han forrige Gang rettede til mig angaaende Administrationen. Det ærede Medlem præciserede denne Gang Spørgsmaalet saaledes: Hvoreledes havde man tænkt sig den lokale Administrations Ordning, idet det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at den nuværende Livrenteanstalts Agenter ikke vilde strække til, naar en Anstalt som denne blev knyttet til Livrenteanstalten, og naar man tænkte sig den arbejdende, virkende rundt omkring i Landet. Deri har det ærede Medlem efter min Mening fuldstændig Ret. Spørgsmaalet vil staa paa, om man kan gjøre Regning paa, at navnlig Kommunerne af Interesse for Sagen ville lette Indbetalingen for Beboerne i Kommunen. Dersom Kommunerne ville tage sig af Sagen, vil det være en overmaade let Sag for Kommunen at arrangere. Ville de ikke frivillig gjøre det, antager jeg for mit Vedkommende, at det, som har været angivet i et af de sidste